

Nönda läks tiisleri ässि ikka eddasü. Lühikese aja pääraast võis ta jo hankata omma maja wölgut tasjuma. Ühhe parsoniku käest olli ta 500 rubla laenatud; selle mehhe kavivalust kartis ta vägga.

7.

Subba olli jälle aasta mëda läimud. Kasiku abikaja olli jälle ühhe lapsukese omma Piibli sisse wéimud üllespanna. Jummal olli uore tütrega õnnistamud. Vanna emma olli hingama läimud, römis omma laste ömme ülle, mis ta siit sadik olli näimud. Annmeti tö läks kennaste eddasü, ja Kasik olli igakord, kui ta intressid maksis, ka wähhehawalt piüüdnud maja wöllast tasjuda. — Tänu olli ta jälle läimud sedda tegema. Ta naene ehmatas, kui ta taggasü tulli. Ni rahbuta ning kahivatand polnud ta tedda weel ial näimud.

„Anna, ma teen sulle kurbe fönumuid”, ütles ta, meie wölla firri on ärramündud förtšniku kätte. Ei sedda kurjemat posleks wöinud sündida. Nüüd olleme waenlase füüs!”

„Sulle appi, siis olleme kaddund”, küssendas Anna ehmatusega; agga pea lissas ta: „noh, se on pat nönda räfida, ma pean enne nödra ussu pääraast häbbenema. Meie ei olle sellepääraast weel mitte kaddund, meie wanna tru Jummal ellab

weel. Se tulleb teminalt, et meie uss jaaks läbikatsutud. Allra sellepääraast, armas mees, vägga chku, kül meie same korda, ehet se ässि kül näib kurb ollewad.”

„Ma ei wöi ennast ni ruttu wraigistada”, ütles teine, „siis on mul weel se ässि waastu meetit, et ma pean sedda rahha förtši wima, kust muudu mõda lähhäu.”

Anna süüda wärtises ta rindus, agga wraigistas ennast ja ütles: „Noh, agga se pea omseti otlast lange, kui sa jenna siidse lähbäd. Sul posle jo tarvis förtšis elles juu. Minne agga rahhuga senna, minna tahhau nikaua jünni eest passuda.”

Tiisler ei lausund sõnua, wöttis müüs ja läks.

Kui ta sai ärraläimud, tulli wessi naeje filmi; ta mõtles förtšniku emma ähvardamise peale ja tundis ka emma mehhe nödrust. Peale sedda posluid ta weel mitte ussus kindel. Agga ta langes posluti ja passus Jummalat süddamest.

Tunni aja pääraast tulli Kasik koju taggasü. Ta filmad ollid reõmijamad, kui minnes.

„Armas naene, ütles ta, „förtšmit poslegi ni santi, kui meie arvajime. Kui ma senna tullin, panni ta muulle klasi napstu ette, nende senuadega: Tänu öhtut on kilm, se annab seja.”

„Ma panni waastu ja ütlesin, et ma napstu ei jo.